

ادبیات

حافظ محمد ابراہیم فانی

طلعتِ صبحِ درخشاں کوئے تو

رشکِ جنتِ جانِ جاناں کوئے تو
 جلوہ گاہِ حسنِ خوباں کوئے تو
 آبروئے نازنینانِ وطن
 آرزوئے دلفگاراں کوئے تو
 من چہ خواہم از بہار و فصلِ گل
 غنبرین و گل بدلاں کوئے تو
 بیدلاں را طباء و مآوائے شوق
 عاشقاں را ماہِ کنعاں کوئے تو
 چشمہء آبِ زلال و حوضِ فیض
 بہرما تشنہ لباناں کوئے تو
 میروند سوئے مصلے دیگران
 ”عید گاہِ ماغریباں کوئے تو“
 نازشِ شہر نگاراں مرحبا
 طلعتِ صبحِ درخشاں کوئے تو
 سائلے تو فانیءِ پچارہ ام
 مرجعِ ما بیولیاں کوئے تو

ایں غزل بہ تحریکِ مصرعہ ”عید گاہِ ماغریباں کوئے تو“ از دلِ ویران و خاطر پریشان

بر صحفہ وجود و مصحفہ شہود نمودار شد۔ (فانی)
 © rasailojaraid.com